

Πβ. τὰ ἀβγολίλλα, θαλασσίλλα, χωματίλλα.
'Οσμή προερχομένη ἐκ τοῦ δάσους ἐνθ' ἄν.: Τὸ δάσος ἔχει φοβερὴ φωνή, πὺν κυματίζει, καὶ τὸ θεόρατο κορμὶ του μυρίζει δυνατὰ δασίλλα, πὺν ἀκόμα πικρομοσκοβολάει πάνω 'ς τὰ ροῦχα μου Σ. Μυριβήλ., ἐνθ' ἄν.

δασινός ἐπίθ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δασινός.

Δασύς 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ δασινὰ πλατάνια, 'ς τὴν κρυόβρυση,
Διαμαντούλα, 'ς τὴν κρυόβρυση
κάθονταν δυὸ παλληκάρια καὶ μιὰ λυγερὴ
Διαμαντούλα, καὶ μιὰ λυγερὴ

δασίτης ὁ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὗς. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.
'Ο διακίτμενος εἰς τὰ δάση.

δασκάλακας ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

'Εκ τοῦ οὗς. δάσκαλος καὶ τῆς μεγεθ. παραγωγ. καταλ. -ακας.

'Ο διδάσκαλος ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἀνάστημα: Ἄσμ.
'Ολοι καλῶς ὥρίσατε | μαζί μὲ τὸ δασκάλακα.

δασκαλάκης ὁ, Κίμωλ.

'Εκ τοῦ οὗς. δάσκαλος καὶ τῆς ὑποκορ. παραγωγ. καταλ. -άκης.

Δασκαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.: "Ἡβγαλε βολλὰ παιδιὰ ὁ δασκαλάκης.

'Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κεφαλλ. Σῦρ.

δασκαλάκι τό Βιθυν. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Κρήτ. ('Αβδοῦ 'Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Αρχάν. Καβούσ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. Ραμν. Σέλιν. Χαν. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.) — Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ.³, 130 Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 6 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ.

'Υποκορ. τοῦ οὗς. δάσκαλος διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι. 'Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Θωπευτικῶς ἢ σκωπτικῶς, ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα διδάσκαλος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.) — Γ. Ψυχάρ., Ταξιδ.³, ἐνθ' ἄν. Τὰ δυὸ ἀδέρφ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Οὐλα τὰ δασκαλάκια τοῦ χωριοῦ τὸ ρίξανε 'ς τὸ γαρφενέ Γαργαλ. Μοῦ γίνηκε καὶ 'φτοῦνος ἓνα δασκαλάκι καὶ μοῦ κορδώνεται! (σκωπτικῶς) αὐτόθ. Πιὸ ἤσυχο, πιὸ ταπεινό... τὸ δασκαλάκι μας τὸ παινεμένο πὺν τόσο ἡμερα, τόσο ἡθικά, μᾶς μετάφραζε τὸν "Ομηρο Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Δάσκαλε, δασκαλάκι μου, | μὴν εἶδες τὸ πουλλάκι μου;
Μανιάκ. Συνών. δασκαλάκος 1, δασκαλίκος, δασκαλόπουλο 2. 2) Τὸ τέκνον τοῦ διδασκάλου Βιθυν. — Λεξ. Βάιγ. Συνών. δασκαλόπαιδο 1. δασκαλόπουλο 1, δασκαλόυδι 1. 3) 'Ο μαθητῆς Κρήτ. ('Αβδοῦ 'Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Αρχάν. Καβούσ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. Ραμν. Σέλιν. Χαν. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.): 'Εσκολάσαν κιόλας τὰ δασκαλάκια Μεραμβ. 'Κεανέ τὰ δασκαλάκια εἶναι τσῆ Βερονίκης 'Αγιος Γεώργ. Τὸ Κατερινιώ μας πάει μὲ τ' ἄλλα τὰ δασκαλάκια 'ς τὸ σκολεὸ κ' εἶναι καὶ βίρβας 'ς τὰ γράμματα (βίρβας = ἐξυπνὴ) αὐτόθ. Τὸ δασκαλάκι ἀπὸν βέβω 'ς τὸ σκολεὸ.. δὲ γατέχει ἀκόμη τὸ βατερημῶ (=τὸ πάτερ ἡμῶν, τὴν προσευχή) αὐτόθ.

Κ' οἱ δάσκαλοι ἐπαιρητῆσα τὰ δασκαλάκια, γιὰ δὲ τζὶ πλέρωνε κιαεῖς Χαν. || Φρ. "Ε! νὰ τὸ χαρῶ τὸ δασκαλάκι μου! (εὐχή) 'Αβδοῦ || Ἄσμ.

"Ὡς τὰ πέδε βουκολάκι | κι ὡς τὰ δέκα δασκαλάκι (βουκολάκι = βοσκόπουλο) Πεδιάδ.

Ρωτῶ τὰ δασκαλάκια 'ποποῦ 'ν' ἡ κοπελιά

— 'Αποπαδὰ κοδά 'ναι, ἀπὸ τὴ γειτονιά

Κρήτ. Συνών. δασκάλι, δασκαλόπαιδο 2, δασκαλόυδι 2, μαθητούδι 4) 'Ο μικρὸς βοηθὸς ψάλτου Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Συνών. κανονάρχος.

'Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ. (Οἶα).

δασκαλάκος ὁ σύνθηθ.

'Εκ τοῦ οὗς. δάσκαλος ὡς ὑποκορ. διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκος.

1) Δασκαλάκι 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Μᾶς ἦρθε 'φέτος ἓνας καλὸς δασκαλάκος κ' ἔβαλε τὰ παιδιὰ μας σὲ τάξη σύνθηθ. 'Ο δασκαλάκος μας εἶναι τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) 'Ο μικρὸς μορφώσεως διδάσκαλος σύνθηθ.: Τί σπούδασε κι αὐτός; ἓνας δασκαλάκος βγήκε! 'Αθῆν. "Α μωρὲ δασκαλάκο, μοῦ κορδώνεσαι καὶ σύ! Πελοπν. (Γαργαλ.) β) Εἰρωνικῶς, ὁ δῆθεν διανοούμενος Πελοπν. (Γαργαλ.): "Ε-ναι, γλέπεις, δασκαλάκος, πάει σὰν ψαλίδι ἢ γλώσσα του. 'Ἡ λ. ὡς ἐπών. 'Αθῆν. Πελοπν. (Δρυάλ.)

δασκαλαρεὶ τό Θράκ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

'Εκ τοῦ οὗς. δάσκαλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεὶ.

Κατ' ἔννοιαν σκωπτικὴν, πλῆθος διδασκάλων ἐνθ' ἄν. Πβ. βλαχαρεὶ, γυφταρεὶ, παππαδαρεὶ.

δασκάλαρος ὁ, ἑνιαχ. δασκαλαρὲ ἢ, Δ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ δάσκαλος καὶ τῆς μεγεθ. παραγωγ. καταλ. -αρος.

1) 'Ο εὐσωμος διδάσκαλος ἐνθ' ἄν. 2) 'Ο λίαν ἱκανὸς διδάσκαλος ἑνιαχ.

δασκαλέας ὁ, "Ἡπ.

'Εκ τοῦ οὗς. δάσκαλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έας.

'Ο πολὺ σχολαστικὸς, σκωπτικῶς: Μωρέ, τί δασκαλέας πὺν εἶσι! Πβ. δάσκαλος 3.

'Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν. Πελοπν. (Μάν. Πραστ.)

δασκαλεία ἢ, Λεξ. Βάιγ. δασκαλεία Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δεσκαλεία Πόντ. (Χαλδ.)

'Εκ τοῦ ρ. δασκαλέω. 'Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ. Τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Βάιγ.: 'Εφῆκεν τὴν δασκαλείαν καὶ ἐγέν'τον σαράφ'ς (= ἀργυραμοιβὸς) Τραπ. Συνών. δασκαλική, δασκαλίκι.

δασκαλεὶ τό, δασκαλεῖον Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Βάιγ. δασκαλεῖον Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) δασκαλεὶ Βιθυν. (Κατιρ.) Κρήτ. Νίσυρ. Πάτμ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ρόδ. Σκυρ. — Λεξ. Βλαστ., 350 Δημητρ. δασκαλεὶον Λυκ. (Λιβύσσ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὗς. διδασκαλεῖον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὗς. δάσκαλος (διδάσκαλος. 'Ο τύπ. δασκαλεὶον καὶ εἰς Σομ. εἰς λ. διδασκαλεῖον.

Σχολεῖον ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὰ χρόνια μας δὲμ π'γαίνανε τὰ κορίτσα 'ς τὸ δασκαλεὶο Σκυρ. Πῆα 'ς τὸ δασκαλεὶο τσ' ἐμπλε-

